

Súd: Okresný súd Topoľčany
Spisová značka: 4C/16/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4617202168
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Marián Mokoš
ECLI: ECLI:SK:OSTO:2018:4617202168.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Topoľčany samosudcom Mariánom Mokošom v právnej veci žalobcu : O. W., nar. XX.X.XXXX, bytom J.C. XXXX/X, XXX XX E. právne zastúpený: JUDr. Namir Alyasry PhD., Advokátska kancelária so sídlom Štúrova 43, 949 01 Nitra, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu na zaplatenie sumy 6.480,93 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 13.02.2017 do zaplatenia zamietla.

Žalovanej súd náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

I./ Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody vo výške 6.764,42 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 13.02.2017 do zaplatenia z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím z dôvodu, že nezákonným uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry Policajného zboru zo dňa 13.08.2015 pod ČVS: PPZ-462/NKA-PZ-ZA-2015 došlo k vzneseniu obvinenia voči nemu pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona a následne uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry v Topoľčanoch zo dňa 18.08.2015 sp.zn. Pv/382/2015/4406-13 bola sťažnosť žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa zamietnutá ako nedôvodná, pričom rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 24.10.2016, č.k. 2T/15/2016 - 578 bol žalobca oslobodený spod obžaloby z dôvodu, že prokurátor ustúpil od obžaloby. Právnomu zástupcovi žalobcu bolo dňa 13.02.2017 doručené oznámenie žalovanej zo dňa 06.02.2017, ktorým žalovaná žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odmietla ako nedôvodnú. Žalobcovi v súvislosti s trestným konaním vznikla škoda na trovách obhajoby vo výške 1.764,42 eura a keďže došlo k jeho oslobodeniu spod obžaloby, tak bola splnená zákonná podmienka na uplatnenie nároku na náhradu škody, nakoľko podľa rozhodovacej praxe súdov má oslobodenie spod obžaloby rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania pre nezákonnosť. Zároveň si žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 5.000 eur s poukazom na skutočnosť, že celé trestné stíhanie negatívne vplývalo na jeho osobu, na jeho súkromný život ako aj na prostredie, v ktorom žije a vykonaná väzba v rozsahu 148 dní ako aj hrozba vysokého trestu odňatia slobody predstavovali značný negatívny zásah do jeho psychického stavu a osobnej integrity. Poukazoval na to, že bol obvinený z mimoriadne závažného zločinu znásilnenia dieťaťa a za takýchto okolností pobyt vo väzbe pre neho predstavoval neustály stres, aj keď vedel, že je nevinný, čo sa potvrdilo oslobodením spod obžaloby. Jeho dospievajúca dcéra ako aj okolie vedelo, z čoho je obvinený a toto vo výraznej miere narušilo jeho vzťah s dcérou, ktorú musel presvedčať, že čin nespáchal. V písomnom vyjadrení zo dňa 25.05.2017 (č.l. 68) žalobca okrem iného uviedol, že žalobou uplatnené práva nevyplývajú z rozhodnutia o väzbe podľa § 8 zákona č. 514/2003 Z.z., ale z nezákonných rozhodnutí, na podklade ktorých bol trestne

stíhaný s tým, že si je vedomý toho, že samotné rozhodnutie o väzbe nebolo nezákonné a preto si svoj nárok neuplatňuje cez inštitút § 8 citovaného zákona. Keďže však bol obvinenou osobou, ktorá môže byť vzatá do väzby, tak ako súčasť argumentácie k nemajetkovej ujme uvádza aj okolnosti týkajúce sa výkonu väzby, nakoľko bol nezákonne obvinený. V priebehu konania žalobca uviedol, že vo väzbe si musel schovávať poštu, aby nikto nezistil, za čo je trestne stíhaný a v súčasnej dobe sa s ním rodina nerozpráva a dávajú mu za vinu aj smrť matky, ktorá zomrela asi pred pol rokom. Pojednávaniu v trestnom konaní sa nevyhýbal, avšak uznáva, že väzbu si zavinil sám, pričom v trestnom konaní musel platiť advokáta a aj samotná väzba ho stála ďalšie peniaze. V súčasnej dobe nemôže chodiť do obchodu alebo po meste, pretože každý ho pozná a známi na neho ukazujú prstom. Má problém sa zamestnať, keďže pred začatím trestného stíhania pracoval v P. a teraz ho nikto nechce zobrať do roboty. Potvrdil, že mal zlú minulosť a bývalá družka mu nechce dať 11 ročného syna, pretože má obavy a ani dcéra sa s ním nerozpráva.

2./ Žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť z dôvodu, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutia ktorými bola škoda spôsobená boli zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V súlade so zásadou prezumpcie správnosti rozhodnutí nie je súd v konaní o náhradu škody resp. nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu za vznik škody oprávnený sám posudzovať zákonnosť rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci v trestnom konaní. Žalobca bol síce v trestnom konaní úspešný, keďže bol právoplatne oslobodený spod obžaloby, avšak žiadne z rozhodnutí vydaných v prípravnom konaní nebolo zrušené pre jeho nezákonnosť a obdobne ani v konaní pred súdom nedošlo k zrušeniu právoplatného súdneho rozhodnutia pre nezákonnosť. Judikatúrou prijatý istý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má oslobodenie spod obžaloby rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, nemôže byť prijatý absolútne a bezvýhradne. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, tak nie je zrejmé, akými kritériami sa žalobca riadil pri jej vyčíslívaní a táto je nedostatočne špecifikovaná. Skutočnosť, že žalobca mal v súvislosti s trestným konaním výdavky na trovy obhajoby automaticky nezakladá nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

3./ Vykonaným dokazovaním (výsluch žalobcu, zástupkyne žalovanej a svedkov O. W. a N. W. ako aj oboznámenie sa so spisom 2T/15/2016 a predloženými dokladmi) súd zistil, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia PZ Národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky v Nitre ČVS: PPZ-462/NKA-PZ-ZA-2015 zo dňa 13.08.2015 bolo proti žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť v presne nezistený deň v mesiaci september 2014 vo večerných hodinách v byte č. X v E. na ul. D. B. XXXX/X na maloletej C. G. a proti tomuto uzneseniu žalobca podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá ako nedôvodná uznesením Okresnej prokuratúry Topoľčany sp.zn. Pv/382/2015/4406- 13 zo dňa 18.08.2015.

4./ Okresná prokuratúra Topoľčany dňa 16.02.2016 podala na žalobcu ako obvineného obžalobu, ktorá bola prejednávaná v konaní Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 2T/15/2016. Uznesením tunajšieho súdu č.k. 2T/15/2016 - 407 zo dňa 30.03.2016 žalobcovi bola uložená poriadková pokuta v sume 300 eur z dôvodu, že bez dostatočného ospravedlnenia nevyhovел predvolaniu podľa Trestného poriadku a následne uznesením č.k. 2T/15/2016 - 427 zo dňa 17.05.2016 súd žalobcu zobral do väzby z dôvodu, že tento sa nedostavil na hlavné pojednávanie a ani ho nebolo možné na pojednávanie predviesť. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodoval Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 4Tos/61/2016 - 455 zo dňa 24.05.2016 tak, že sťažnosť zamietol a písomný sľub žalobcu neprijal, nakoľko sa stotožnil s dôvodmi väzby uvedenými v uznesení súdu prvého stupňa. Rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 2T/15/2016 - 578 zo dňa 24.10.2016 bol žalobca oslobodený spod obžaloby pre zločin znásilnenia, pretože prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby.

5./ Žalobca podaním zo dňa 08.12.2016 požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom si uplatnil náhradu škody vo výške 6.764,42 eura pozostávajúcej z trov obhajoby v sume 1.764,42 eura a z nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur. GP SR listom zo dňa 06.02.2017, ktorý bol doručený právnenmu zástupcovi žalobcu dňa 13.02.2017, odmietla žiadosť na náhradu škody ako nedôvodnú a poukazovala na skutočnosť, že žalobca si vzatie do väzby zavinil svojim konaním.

6./ Rozsudkom č.k. 4C/16/2017 - 110 zo dňa 30.01.2018 súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 6.480,93 eura s 5% ročným úrokom z omeškania od 13.02.2017 do zaplatenia do 30 dní od

právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol, pričom žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7./ Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím je čiastočne dôvodná. Je nesporné, že podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody v tomto prípade koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR a uvedenú skutočnosť žalovaná ani nerozporevala. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá Zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. Pre správnu interpretáciu tohto ustanovenia nestačí vychádzať len z jeho jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematický a teleologický. Z hľadiska systematického výkladu možno dospieť k záveru, že aplikácia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Z hľadiska teleologického výkladu nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zмене) namietaného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za právne treba považovať výklad, v zmysle ktorého z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má zastavenie trestného stíhania (ak k takémuto rozhodnutiu došlo k preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným) rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania. Ústavný súd SR vo svojom náleze sp.zn. I.ÚS320/2016 zo dňa 07.07.2016 ďalej konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa súdnej judikatúry zodpovedá zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a, že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/ 54/2011 zo dňa 30.1.2012 a rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009). Rovnako z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011 vyplýva, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škody zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (rozhodnutie NS SR sp.zn. 4MCdo/15/2009). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, avšak judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

8./ Je nesporné, že žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím policajného orgánu pri výkone verejnej moci a následným nezákonným rozhodnutím prokuratúry, ktorá rozhodovala o sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia a taktiež je nesporné, že súčasná judikatúra v prípade, ak došlo k zastaveniu trestného stíhania, alebo k

oslobodeniu spod obžaloby s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádza z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté a teda uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia je potrebné považovať za nezákonné a tým je splnený základný predpoklad na uplatňovanie si náhrady škody v zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z. V tomto prípade je nesporné, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby, nakoľko prokurátor na hlavnom pojednávaní ustúpil od obžaloby po zmene výpovede poškodenej a teda žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a za túto škodu zodpovedá štát, pričom v zmysle § 3 ods. 2 citovaného zákona sa tejto zodpovednosti nemožno zbaviť a teda ide o zodpovednosť objektívnu. Vzhľadom na súčasnú judikatúru ohľadom rozhodovania o nárokoch na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je nepochybné, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody a keďže v rámci predbežného prerokovania jeho nároku mu tento nebol priznaný, tak svoje právo si musel uplatniť súdnou cestou. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za jednoznačne preukázané, že nárok žalobcu na náhradu škody je dôvodný, nakoľko oslobodením spod obžaloby sa uznesenie o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia stalo nezákonným a následne je za nezákonné možné považovať aj uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti obvineného. Keďže zodpovednosť za škodu je v tomto prípade zodpovednosťou objektívnou, tak súd žalobe na náhradu škody vyhovel, i keď nie v celom rozsahu. Pri svojom rozhodovaní súd vychádzal zo skutočnosti, že žalobca má nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím policajného orgánu a následne aj nezákonným rozhodnutím prokuratúry a preto je možné priznať mu náhradu škody iba v takom rozsahu, ktorý súvisí s týmito nezákonnými rozhodnutiami a nie je možné priznať náhradu škody súvisiacej s rozhodnutím o väzbe s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 5 písm. b/ a ods. 6 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., keďže väzbu si žalobca zaviniť sám a túto skutočnosť vo svojom vyjadrení ani nerozporoval. Z uvedeného dôvodu nebolo možné priznať žalobcovi titulom náhrady škody účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia, ktoré vznikli v súvislosti s rozhodnutím o väzbe, keďže väzbu si žalobca zaviniť sám a ani v rámci žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody si neuplatnil náhradu škody v súvislosti s rozhodnutím o väzbe v zmysle § 8 zákona č. 514/2003 Z.z. a taktiež tento nárok nebol uplatnený v samotnej žalobe. Ustanovenie § 16 ods. 4 citovaného zákona výslovne uvádza, že pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný, avšak žalobca si nárok na náhradu škody podľa § 8 citovaného zákona teda z dôvodu rozhodnutia o väzbe v rámci predbežného prerokovania nároku ani neuplatnil. Z toho dôvodu tento nárok nemohol požadovať ani žalobou podanou na súde a preto žalobcovi pri rozhodovaní o jeho nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia vo výške 1.764,42 eura súd musel z tejto sumy odpočítať úkony obhajcu poskytnuté v trestnom konaní, ktoré sa týkali rozhodnutia o väzbe a to sťažnosť proti vzatiu do väzby zo dňa 18.05.2016 v sume 72,16 eura, žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 19.09.2016 v sume 162,89 eura a späťvzatie sťažnosti voči väzobnému uzneseniu zo dňa 06.10.2016 v sume 48,44 eura. Ostatné úkony v rámci obhajoby tak, ako boli vyčíslené žalobcom na č.l. 27 považoval súd za dôvodné, teda do výšky 1.175,85 eura a z toho dôvodu boli žalobcovi titulom náhrady škody priznané aj ďalšie náklady súvisiace s týmito úkonmi a to cestovné náhrady obhajcu vo výške 64,26 eura, náhrada za stratu času vo výške 205,92 eura ako aj hotové výdavky za vyhotovenie fotokópie súdneho spisu v sume 34,90 eura, čo spolu činí sumu 1.480,93 eura a preto súd žalobe z titulu náhrady škody vyhovel do tejto výšky spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 13.02.2017 do zaplatenia (právnemu zástupcovi žalobcu bolo doručené oznámenie o neuspokojení nároku na náhradu škody dňa 13.02.2017 - § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z.). Vo zvyšnej časti týkajúcej sa nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, keďže mal za to, že žalobcovi nie je možné priznať náhradu škody vzniknutej v súvislosti s rozhodnutím o väzbe.

9./ Ďalším nárokom žalobcu, ktorý si uplatnil už v rámci predbežného prerokovania a následne aj podanou žalobou je nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. a ktorý je samostatným nárokom s tým, že pokiaľ je daný základ tohto nároku, tak jeho výška sa určuje s prihliadnutím na dôvody uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 citovaného zákona. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca si uplatnil skutočnú škodu, ktorá mu vznikla v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, avšak v zmysle § 8 zákona č. 514/2003 Z.z. si neuplatnil škodu v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o väzbe a to zrejme vedome s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 6 písm. a/ citovaného zákona, i keď pri zdôvodňovaní nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy používal aj dôvody, ktoré sa týkajú rozhodnutia o väzbe a zároveň poukazoval na uznesenie NS SR sp.zn. 1Cdo/68/2010, avšak podľa názoru súdu uvedené rozhodnutie nie je použiteľné pre tento prípad, keďže vychádzalo z ustanovení zákona č. 58/1969 Zb., ktorý neobsahoval ustanovenia o náhrade nemajetkovej ujmy a pri uplatňovaní tohto nároku sa muselo vychádzať z ustanovení § 11 a

nasl. Občianskeho zákonníka s poukazom na článok 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zákon č. 514/2003 Z.z. však obsahuje samostatnú úpravu týkajúcu sa náhrady nemajetkovej ujmy a teda pri rozhodovaní o tomto nároku je potrebné vychádzať výhradne z ustanovenia § 17 ods. 2,3,4 citovaného zákona. Keďže žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia a v súdnom konaní bolo konštatované porušenie jeho práva nezákonným rozhodnutím policajného orgánu a prokuratúry, tak pri rozhodovaní o nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu bolo potrebné brať do úvahy iba dôvody týkajúce sa týchto nezákonných rozhodnutí a nie dôvody týkajúce sa rozhodnutia o väzbe, pričom žalobca si náhradu škody z titulu rozhodnutia o väzbe neuplatnil v rámci predbežného prerokovania nároku ani žalobou na súde zrejme vychádzajúc z toho, že väzbu si zaviniť sám, ktorú skutočnosť ani nepopieral. V takom prípade nebolo možné v súvislosti s rozhodovaním o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy prihliadať na dôvody produkované žalobcom, ktoré sa týkali samotnej väzby a jej následkov na osobu žalobcu ako aj na následky, ktoré žalobcovi vznikli v súvislosti s rozhodnutím o väzbe v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení a súd pri rozhodovaní o nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu bral pri hodnotení dôvodov taxatívne uvedených v § 17 ods. 3 do úvahy iba tie dôvody, ktoré sa týkali následkov v súvislosti so samotným trestným stíhaním a s nezákonnými rozhodnutiami, na základe ktorých trestné stíhanie začalo. Súd z výpovede žalobcu ako aj svedkov O. W. a maloletej N. W. mal za to, že nárok žalobcu na nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 5.000 eur je dôvodný v celom rozsahu a preto žalobe v tejto časti vyhovel. Mal za to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva v tomto prípade nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a teda žalobcovi vznikol nárok aj na nemajetkovú ujmu v peniazoch, ktorá je určitou satisfakciou za následky, ktoré vznikli žalobcovi v súvislosti s trestným stíhaním, i keď samotná nemajetková ujma v peniazoch tieto následky nie je schopná v celom rozsahu odstrániť. Je nesporné, že trestné stíhanie pre zločin znásilnenia spáchaného na maloletej osobe malo výrazne negatívny vplyv na osobu žalobcu, vzťahy v rodine, ako aj na následné pracovné uplatnenie po skončení trestného stíhania a následky, ktoré mu vznikli v súkromnom živote. Tieto negatívne následky mal súd za preukázané nielen výpoveďou samotného žalobcu, ale hlavne výpoveďami svedkov O. W. a maloletej N. W., ktorí logickým a vierohodným spôsobom vypovedali o tom, ako sa zmenil život žalobcu v dôsledku trestného stíhania, ako sa k tomuto všetkému postavili príbuzní a okolie žalobcu a ako to naštárbilo vzťahy medzi žalobcom a ostatnými príslušníkmi rodiny ako aj blízkeho okolia. Už samotná skutočnosť hrozby vysokého trestu musela na žalobcu negatívne vplývať hlavne po psychickej stránke nehovoriac o následnej reakcii okolia a jeho najbližších príbuzných, keď starší brat a sestra mu prestali úplne veriť a prerušili s ním komunikáciu, pričom mu v tejto ťaživej situácii podal pomocnú ruku jeho brat - dvojička. Taktiež dcéra N. W. žalobcu odsudzovala a spočiatku ho nenávidela a napriek oslobodeniu žalobcu spod obžaloby jej vzťah k žalobcovi ochladol a nikdy už nebude taký, ako pred začatím trestného stíhania. Samotné trestné stíhanie ovplyvnilo aj vzťah bývalej družky k žalobcovi, ktorý sa zmenil a dôsledok zmeny tohto vzťahu pocítil žalobca okrem iného tým, že mu nie je umožnené voľne sa stretávať s 11 ročným synom, ale môže tak činiť len za prítomnosti matky dieťaťa. Časť rodinných príslušníkov ako vyplynulo z výpovede svedkov dáva žalobcovi za vinu smrť matky, čo musí na psychiku žalobcu výrazne negatívne vplývať a taktiež žalobca vzhľadom na reakcie okolia nemohol zostať bývať v E. a väčšinou sa zdržuje v zahraničí a aj prácu si musel nájsť v P., keďže jeho zamestnanie v mieste bydliska neprichádzalo do úvahy. Súd teda prihliadol pri svojom rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy na všetky tieto okolnosti a mal za to, že nezákonným rozhodnutím vznikla žalobcovi značná ujma v osobnom živote a následky tohto rozhodnutia pocítil aj pri svojom spoločenskom uplatnení sa, keď sa ďalej nemohol zdržovať v mieste bydliska a mal problémy so zabezpečením zamestnania. Súd zobral do úvahy aj okolnosti, za ktorých došlo k vzniku ujmy na strane žalobcu a to skutočnosť, že bol obvinený zo zločinu znásilnenia malolekými osobami a k jeho oslobodeniu spod obžaloby došlo len v dôsledku zmeny výpovede poškodenej a svedkyne, pretože inak by zrejme bol žalobca v trestnom konaní odsúdený. Pokiaľ ide o samotnú osobu žalobcu ako aj jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žil a pracoval, tak je nesporné, že žalobca bol už predtým viackrát trestne stíhaný za majetkovú trestnú činnosť, avšak závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súvislosti s nezákonným rozhodnutím je takej intenzity, že podľa názoru súdu odôvodňuje priznanie nemajetkovej ujmy v rozsahu 5.000 eur a preto súd žalobe v tejto časti vyhovel. V tomto smere súd poukázal hlavne na skutočnosť, že žalobca bol stíhaný pre zločin znásilnenia, ktorého sa mal dopustiť na maloletej osobe ako aj na výšku trestnej sadzby, ktorá súvisí s týmto zločinom a teda závažnosť vyššie uvedených následkov podstatne prevyšuje okolnosti týkajúce sa samotnej osoby žalobcu a jeho doterajšieho života.

10./ Vzhľadom na uvedené dôvody súd žalobe vyhovel do sumy 6.480,93 eura spolu s úrokmi z omeškania a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol s tým, že žalovanú vzhľadom na jej žiadosť

zaviazal zaplatiť pohľadávku do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, keďže v lehote 3 dní by z jej strany nebolo technicky možné pohľadávku uhradiť.

11./ Proti uvedenému rozsudku žalovaná podala odvolanie, pričom Krajský súd v Nitre rozhodujúci o tomto odvolaní dospel k záveru, že odvolanie žalovanej v napadnutej vyhovujúcej časti je dôvodné a preto uznesením sp.zn. 8Co/122/2018 - 143 zo dňa 28.06.2018 rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej vyhovujúcej časti a výroku o trovách konania zrušil a vec v týchto častiach vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12./ Odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že žalovaná namietala dôvodnosť žaloby tvrdiac, že nie v každej veci, v ktorej bol obžalovaný spod obžaloby oslobodený automaticky vzniká obžalovanému nárok na náhradu škody a v danej veci s prihliadnutím na okolnosti - zmenu svedeckých výpovedí nemožné hovoriť o nezákonnom rozhodnutí, uznesení o vznesení obvinenia. S uvedenou argumentáciou žalovanej sa odvolací súd nestotožňuje, pretože ustálená rozhodovacia prax vychádza z právneho názoru, že aj keď zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia spod obžaloby, ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (NS SR sp. zn. 3Cdo/94/2011, sp. zn. 4 Mcd/15/2009). Rozhodujúcim meradlom pre posúdenie opodstatnenosti nároku je neskorší výsledok trestného konania, nie (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní (NS SR sp. zn. 4Cdo/54/2011). Preto v danej veci je podstatný výsledok trestného konania, teda skutočnosť, že žalobca bol spod obžaloby oslobodený. Rozhodnutie vo veci Lavrechov proti Českej republike, na ktoré žalovaná poukazuje v odvolaní sa týkalo práva na pokojné užívanie majetku, prepadnutie peňažnej záruky, preto závery ESLP nie sú v posudzovanej veci aplikovateľné.

13./ Žalovaná ďalej namietala nesprávnosť rozhodnutia v časti náhrady trov obhajoby a nemajetkovej ujmy. Odvolací súd súhlasí so žalovanou, že žalobca v konaní nepreukázal, že platil trovy obhajoby, ktoré v tomto konaní uplatňuje, teda nepreukázal vznik škody, t.j. zmenšenie jeho majetkových hodnôt v dôsledku zaplatenia trov obhajoby. Žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie tento nárok, ktorý žalobca preukazoval len rozpisom úkonov advokáta namietala a žiadala predložiť doklady o úhradách právnych služieb, čo žalobca neurobil a ani súd prvej inštancie na preukázanie namietaných platieb žalobcu nevyzval. Z odôvodnení preskúmaného rozhodnutia nevyplýva, ako sa s touto námietkou vysporiadal, resp. keď tento nárok priznal, z akých skutočností ustáli, že žalobcovi vznikla škoda v rozsahu 1.480,93 euro ním zaplatená v trestnom konaní titulom trov právneho zastúpenia. Odvolací súd poukazuje aj na prvú výpoveď žalobcu, keď uviedol, že odmenu zaplatila matka z jeho peňazí (č. I. 87 spisu) a po výsluchu brata, ktorý uviedol, že on sám dal na advokáta 500 euro, matka asi 700 euro, platila aj družka žalobcu V. Z. už uvádzal, že na trovy obhajoby sa skladala celá rodina (č. I. 107 spisu). Súd prvej inštancie ani tieto rozporné tvrdenia samotného žalobcu a ani vyjadrenia svedka nevyhodnotil, preto ak žalobe v tejto časti vyhovel, je rozsudok pre nedostatok skutkových a právnych záverov nepreskúmateľný.

14./ Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v časti náhrady nemajetkovej ujmy sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorými odôvodnil výšku priznanej nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie sa riadil správnu úvahou v tom, že pri posudzovaní dôsledkov nezákonného rozhodnutia nebolo možné prihliadnuť na dôvody, ktoré sa týkali väzby a jej následkov na osobu žalobcu a na následky, ktoré mu vznikli v súvislosti s rozhodnutím o väzbe v súkromnom a v spoločenskom živote a bolo možné (pri hodnotení dôvodov uvedených v § 17 ods. 3) prihliadnuť iba na dôvody, ktoré sa týkali následkov v súvislosti so samotným trestným stíhaním a s nezákonnými rozhodnutiami. Závery súdu prvej inštancie, ktorými odôvodnil priznanú majetkovú ujmu ale podľa názoru odvolacieho súdu jednak nie jednoznačne rozlišujú medzi dôsledkami ujmy vzniknutej väzbou a nezákonnými rozhodnutiami, jednak v konaní neboli preukázané a čiastočne sú v rozpore s obsahom spisu.

15./ Súd hodnotil ujmu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v dôsledku spávania sa osôb, ktoré v tomto konaní ani nevyočul a svoje skutkové tvrdenia odvodil len z nepriamych svedeckých výpovedí. Žalobca v konaní nepreukázal tvrdenie, že príčinou prerušenia komunikácie s bratom a sestrou bolo jeho trestné stíhanie. Je potrebné vziať do úvahy aj to, že žalobca bol vo výkone väzby, ktorú si sám zavinil, a preto je potrebné rozlíšiť, či jednotlivé "ujmy" neboli dôsledkom práve toho, že bol vo väzbe. Súd konštatoval, že vzťah s dcérou ochladol, pričom ale sama uvádzala, že ich vzťahy sú dobré, a potvrdila aj dobré

vzťahy medzi žalobcom a jej matkou. V konaní nebola preukázaná ani príčinná súvislosť trestného stíhania s tým, že sa žalobca môže s mal. synom stretávať len v prítomnosti matky dieťaťa. Nebol preukázaný ani ten skutkový záver súdu, že žalobca pre reakcie okolia nemohol zostať bývať v E. a musel si nájsť prácu v P.. Nesporne v P. pracoval aj pred začatím trestného stíhania a v konaní nepreukázal, že dôvodom, pre ktorý tentokrát odišiel pracovať do zahraničia, bolo trestné stíhanie (nie väzba), pre ktoré si nemohol nájsť zamestnanie. Ani závery súdu o vplyve trestného stíhania na psychickú stránku v konaní preukázané neboli a vychádzajú len z hrozby vysokého trestu, ktorý podľa súdu prvej inštancie prevyšuje aj to, že žalobca bol viackrát súdne trestaný, čo podľa názoru odvolacieho súdu nie je postačujúce. V tejto súvislosti bolo potrebné minimálne zistiť, za aké skutky bol v minulosti odsúdený, porovnať možnú výšku trestov (hrozbu trestu), zistiť, aké tresty mu boli udelené, či bol vo väzbe alebo výkone trestu odňatia slobody. Je potrebné rozlíšiť dôsledky nezákonného rozhodnutia aj podľa toho, či zo sporného skutku bola obvinená, resp. obžalovaná osoba, ktorá nebola ešte súdne trestaná a žalobca, ktorý už v minulosti bol viackrát odsúdený a s ohľadom na zistené skutočnosti porovnať a zdôvodniť aj výšku priznanej ujmy.

16./ Pri výške nemajetkovej ujmy súd prihliadol na závažnosť následkov, ktoré žalobcovi vznikli v súkromnom a pracovnom živote a na okolnosti, za ktorých k ujme došlo. S ohľadom na vyššie uvedené závery odvolacieho súdu pri určení výšky nemajetkovej ujmy súd prihliadol na viaceré skutočnosti, ktoré v konaní preukázané neboli, preto záver, že následky dosiahli takú intenzitu, ktorá odôvodňuje priznanie majetkovej ujmy v rozsahu 5000 eur vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Navyše, nie je zrejmé, prečo práve sumu 5000 euro považoval súd za primeranú. Hoci výšku nemajetkovej náhrady súd určuje voľnou úvahou, nemôže ísť o úvahu nepreskúmateľnú, resp. o úvahu svojvoľnú. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť (vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu) v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Je potrebné prisvedčiť odvolateľovi, že nie je zrejmé, akými kritériami sa žalobca riadil pri vyčíslení tejto škody a prvoinštančný súd pri jej priznaní. Výšku odškodnenia bolo potrebné posudzovať aj s prihliadnutím na ust. § 17 ods. 4 zák. č. 5014/2003 Z.z. a v kontexte s týmto predpisom aj vysvetliť, prečo je priznaná suma dôvodná, prihliadnúť na dĺžku konania, osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, čo súd prvej inštancie nehodnotil (ods. 3) . Odvolací súd bez toho, aby vyslovil záväzný právny názor ale vzhľadom k výsledkom doposiaľ vykonaného dokazovania a obsahu spisu zastáva názor, že súdom priznaná nemajetková ujma je neprimeraná ujme, od ktorej žalobca nárok v tomto konaní odvodzuje (a ktorý v celom rozsahu ani nepreukázal). V danej veci je vzhľadom na závažnosť vzneseného obvinenia vo všeobecnosti základ nároku na priznanie nemajetkovej ujmy daný, ale žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote alebo v spoločenskom uplatnení. On sám v žalobe uviedol len to, že vykonaná väzba a hrozba vysokého trestu predstavuje negatívny zásah do psychického stavu a osobnej integrity, čiže už tento dôsledok spája so samotnou väzbou, ktorú si ale zavinil sám. Ďalej poukazuje na nutnosť schovávať si korešpondenciu vo väzbe, ktorý dôvod taktiež súvisí s vykonávanou väzbou. Poukazoval aj na zhoršenie vzťahov s dcérou, čo ale v konaní jednoznačne preukázané nebolo, resp. dcéra potvrdila len dočasné narušenie vzťahov. Iné dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy žalobca v žalobe netvrdil. Až na pojednávaní uvádzal aj, že nemôže chodiť do mesta, nechcú ho zamestnať, nemôže byť so synom, ktoré tvrdenia ale v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal. Súd prvej inštancie priznanie nemajetkovej ujmy odôvodnil aj takými následkami, ktoré žalobca ani sám netvrdil; uvádzali ich len svedkovia, ktorí, ako bolo uvedené vyššie, vypovedali aj o vzťahoch žalobcu k iným osobám len sprostredkovane, teda ich tvrdenia neboli preukázané výpoveďami tých osôb, ktorých vzťahy so žalobcom popisovali (bývalá družka, súrodenci, osoby z mesta, zamestnávateľia). Súd mohol priznať žalobcovi nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch len ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ak ju nie je možné uspokojiť ju inak. Bolo potrebné, aby žalobca nad akúkoľvek pochybnosť tvrdenú ujmu - zásah do integrity vymedzenej v § 17 ods. 3 písm. a) - d) zák. č. 5614/2003 Z. z. tvrdil a preukázal, pretože až potom mohol súd posudzovať intenzitu a dôsledok jednotlivých následkov a pristúpiť k určeniu výšky finančného odškodnenia s vysvetlením dôvodov, z ktorých pri určení výšky odškodnenia vychádzal.

17./ Žalobca na základe zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu navrhol opätovný výsluch svedkov O. W. a N. W., ktorých účasť na pojednávaní mal zabezpečiť, avšak zabezpečil iba účasť svedka O. W. a následne navrhol výsluch svedkyne Z. Z. - bývalej družky, ktorej účasť na pojednávaní dňa 30.11.2018 mal zabezpečiť, pričom na uvedené pojednávanie sa bezdôvodne nedostavil ani samotný žalobca a nekontaktoval svojho právneho zástupcu a keďže ani nepožiadal súd o predvolanie svedkyne Z. a neuviedol adresu, z ktorej by ju mohol súd predvolať, tak súd doplnenie dokazovania výsluchom

tejto svedkyne zamietol. Rovnako súd zamietol aj opätovný výsluch svedkyne N. W., ktorej účasť na pojednávaní dňa 09.11.2018 žalobca nezabezpečil a rovnako ani nepožiadala súd o jej predvolanie.

18./ Žalobca na pojednávaní dňa 09.11.2018 uviedol, že trovy obhajoby zaplatila jeho matka, ktorej dal peniaze a spolu bolo zaplatených okolo 1.700 eur. Keď šiel do väzby, tak matke dal 1.000 eur a potom aj bratovi ešte musel vrátiť 500 eur a niečo na tieto trovy obhajoby dala aj družka. Sumu 1.500 eur teda zaplatila matka, avšak 1.000 eur z toho bolo z jeho peňazí a 500 eur dal brat. Družka teda dala 250 eur a potom tieto peniaze aj pýtala. Peniaze za trovy obhajoby vyplatil matke ako aj bratovi, ale nevie presne koľko. Bratovi dal 500 eur, matke 1.000 eur a družke 250 eur, avšak samotná väzba ho stála okolo 4.000 eur a on rodine vrátil okolo 2.500 eur. O tom, že je obvinený zo znásilnenia sa rodina dozvedela až po jeho vzatí do väzby a on sa väzby nebál, pretože už predtým tam bol, ale obával sa odsúdenia za znásilnenie, pretože vo výkone trestu by ho zlynčovali. Jemu išlo o to, aby nebol odsúdený, pretože ak by ho odsúdili, tak by sa radšej obesil. Matke dal peniaze v ten deň, keď ho brali do väzby a pred políciou jej dal 1.000 eur, nakoľko so sebou si zobral 2.000 eur v hotovosti. On už vyplatil všetkých, ktorí mu prispeli na trovy obhajoby a nikto sa nesťažoval. Pred vznesením obvinenia žil s deťmi a bývalou družkou normálny život, avšak vzťah s družkou bol ukončený asi 3 alebo 4 mesiace predtým, ako bol vzatý do väzby. V tom čase bývalá družka ešte netušila, že je voči nemu vznesené obvinenie. Dozvedela sa o tom až keď bol vzatý do väzby, ale v tom čase už spolu nežili. S dcérou N. má trochu lepší vzťah ako predtým, ale nie je to také, ako to bolo v minulosti a podľa neho sa tento vzťah zlepšil len kvôli peniazom, ktoré dáva dcére, nakoľko jej zaplatil vodičák, prispel na stužkovú a ona chce ešte aj auto. Pred začatím trestného stíhania pracoval v P. a jeho pracovný pomer bol ukončený keď bol vzatý do väzby a po prepustení z väzby sa znovu zamestnal v P., kde nikto nevie, za čo bol trestne stíhaný. Predtým plánoval, že si v P. zarobí a potom bude žiť na A., ale týmto sa všetko zmenilo, nakoľko v mieste bydliska už nemá súkromný život a známi ako aj bývalí spolužiaci ho ignorujú. Keď pracoval v P., tak chodil domov každý víkend a stretával sa so synom, ale v súčasnej dobe sa s ním môže stretávať len za prítomnosti bývalej družky. V P. má v súčasnej dobe domácnosť ako aj pobyť. V minulosti bol 6x trestne stíhaný a najzávažnejšie stíhanie bolo za lúpež, za ktorú bol vo výkone trestu dva a pol roka a prvýkrát bol odsúdený za krádež, kde dostal podmienku. Ďalšie podmienkové tresty ani neráta, avšak hrozba trestu pri tejto trestnej činnosti bola neporovnateľná s tým, čo mu hrozilo v prípade znásilnenia. Kvôli obvineniu zo znásilnenia nenavštevoval odborného lekára - psychiatra.

19./ Svedok O. W., ktorý je K. žalobcu a ktorý vo veci opätovne vypovedal uviedol na pojednávaní dňa 09.11.2018, že pokiaľ ide o trovy obhajoby, tak on dal matke na advokáta 500 eur a ďalšie peniaze ho stáli balíky do väzby ako aj náklady na návštevy, keďže chodil autom do E. alebo do G.. Peniaze zo strany brata mu neboli vrátené, pričom on tieto peniaze nedával bratovi, ale matke. O trestnom stíhaní sa dozvedel ešte predtým, ako bol brat vzatý do väzby a to od jedného kamaráta. Pred začatím trestného stíhania brat pracoval v P., kde vlastne odišiel po rozchode s družkou. Po prepustení z väzby brat do týždňa odišiel do P., pretože tu nechcel byť, nakoľko bolo hanbou, že bol stíhaný za taký paragraf a nemohol každému vysvetľovať, že to neurobil. Brat zostal v P. bývať aj pracovať. Vie o tom, že brat dal matke peniaze a advokát ho stál asi 1.500 - 1.700 eur. Keď sa dozvedel o trestnom stíhaní brata, tak nadával na neho a povedal si, že na neho kašle, avšak keď čítal obžalobu, v ktorej sa neuvádzali žiadne dôkazy o tom, čo mal urobiť, tak potom mu začal pomáhať. Ani sestra mu na začiatku neverila, lebo už bol predtým párkrát odsúdený a vlastne aj z toho dôvodu ani on spočiatku bratovi neveril. Brat L. nemal so žalobcom ani predtým až taký vzťah. Pokiaľ ide o zhoršenie vzťahov medzi žalobcom a ostatnými súrodencami, tak podľa jeho názoru to nevyplyvalo z toho, že bol vzatý do väzby, ale z toho, aký paragraf mu hrozil, pretože aj títo súrodenci majú deti. Je pravdou, že brat bol v minulosti trestne stíhaný, nakoľko boli spolu odsúdení ešte ako mladiství za krádež a vydieranie a dostali nepodmienečný trest dva roky a spolu si ho odsedeli v M.. Taktiež vie, že brat bol ešte odsúdený za lúpež, ale nevie, aký trest dostal a k iným trestným stíhaniam sa nebude vyjadrovať.

Podľa § 3 ods. 1 písm. a) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

Podľa ods. 2 zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu

spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní.

Podľa § 5 ods. 1 právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa ods. 2 právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať, na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 4 ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Podľa ods. 2 v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa ods. 3 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na :
a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b/ závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 18 ods. 1 náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie, alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody, alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené, alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa ods. 3 súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

20./ Na základe predchádzajúceho ako aj doplneného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v sume 6.480,93 eura s príslušenstvom (pôvodne sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 6.764,42 eura s prísl., avšak v dôsledku predchádzajúceho rozhodnutia súdu bol právoplatne zamietnutý nárok žalobcu nad sumu 6.480,93 eura s príslušenstvom a teda v ďalšom konaní bolo potrebné rozhodnúť už iba o tejto sume) nie je dôvodná a preto ju zamietol.

21./ V časti náhrady trov obhajoby zostala predmetom rozhodovania suma 1.480,93 eura s príslušenstvom, avšak žalobca v konaní nepreukázal, že platil trovy obhajoby, ktoré si v tomto konaní uplatňuje a teda nepreukázal vznik škody, t.j. zmenšenie jeho majetkových hodnôt v dôsledku zaplatenia

trov obhajoby. Žalovaná od začiatku konania namietala tento nárok žalobcu, ktorý preukazoval len rozpisom úkonov advokáta a žiadala predložiť doklady o úhradách právnych služieb, pričom žalobca predložil iba doklady z registračnej pokladnice svojho právneho zástupcu o zaplatení sumy 1.500 eur dňa 12.07.2016 a o zaplatení sumy 252 eur dňa 10.11.2016, pričom z obsahu trestného spisu 2T/15/2016 vyplýva, že žalobca bol vzatý do väzby dňa 17.05.2016 a oslobodený spod obžaloby bol dňa 24.10.2016. Okrem uvedených pokladničných dokladov žalobca nepredložil iný dôkaz, na základe ktorého si uplatnil zaplatenie trov obhajoby a ani jednoznačným a nespochybniteľným spôsobom nepreukázal, že tieto trovy obhajoby zaplatil on sám a že mu týmto vznikla škoda v rozsahu 1.480,93 eura. Už odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí súhlasil s námietkou žalovanej, že žalobca v konaní nepreukázal platenie trov obhajoby a poukázal na prvú výpoveď žalobcu (č.l. 87), keď uviedol, že odmenu zaplatila matka z jeho peňazí a po výsluchu brata, ktorý uviedol, že on sám dal na advokáta 500 eur, matka asi 700 eur a trovy obhajoby platila aj družka žalobcu V. Z. už uvádzal, že na trovy obhajoby sa skladala celá rodina (č.l. 107). Tieto rozporné vyjadrenia žalobcu a svedka O. W. sa nepodarilo žalobcovi ozrejmiť ani jeho opätovným výsluchom a výsluchom svedka O. W., keďže žalobca iba uviedol, že trovy obhajoby zaplatila jeho matka, ktorej dal peniaze, avšak ktorú skutočnosť žiadnym iným spôsobom nepreukázal, pričom matke mal dať 1.000 eur a potom bratovi musel vrátiť 500 eur, ale toto jeho tvrdenie je v rozpore s tvrdením svedka O. W., ktorý uviedol, že na trovy obhajoby dal matke na advokáta 500 eur a tieto peniaze mu žalobcom vrátené neboli, pričom ich ani neďával žalobcovi, ale matke. Uvedené tvrdenie svedka je v rozpore s tvrdením žalobcu, podľa ktorého vyplatil všetkých, ktorí mu prispeli na trovy obhajoby a nikto sa nesťažoval. Keďže žalobca napriek predchádzajúcemu stanovisku odvolacieho súdu ani opätovnou výpoveďou a výsluchom svedka O. W. jednoznačným spôsobom nepreukázal zaplatenie trov obhajoby a vznik škody na jeho strane a teda v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, tak súd jeho nárok na zaplatenie sumy 1.480,93 eura z titulu uhradenia trov obhajoby nepovažoval za preukázaný a preto v tejto časti žalobu zamietol. Žalobca žiadnym spôsobom neodstránil rozpory vo svojich výpovediach a vo výpovedi svedka O. W. a v tomto smere nenavrhol žiadne ďalšie dokazovanie a preto mu uplatnený nárok nemohol byť priznaný v dôsledku jeho nepreukázania. Z prevedených dôkazov je zrejme iba to, že trovy obhajoby v celom rozsahu zaplatila matka žalobcu, čo potvrdil právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 22.09.2017 (č.l. 87), avšak žalobca nepreukázal, že peniaze na zaplatenie trov obhajoby matke skutočne odovzdal a teda, že zaplatením trov obhajoby vznikla škoda jemu. Práve naopak tvrdenie žalobcu, že vyplatil všetkých, ktorí mu prispeli na trovy obhajoby je v protiklade s výpoveďou svedka O. W., ktorý uviedol, že 500 eur na advokáta dal matke a nie žalobcovi a zo strany žalobcu mu peniaze vrátené neboli.

22./ Z titulu nemajetkovej ujmy si žalobca uplatnil zaplatenie sumy 5.000 eur s príslušenstvom, pričom súd mohol priznať žalobcovi nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch len ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ak ju nie je možné uspokojiť inak a preto bolo potrebné, aby žalobca nad akúkoľvek pochybnosť tvrdení ujmy - zásah do integrity vymedzenej v § 17 ods. 3 písm. a/ - d/ zákona č. 514/2003 Z.z. tvrdil a preukázal, pretože až po tom mohol súd posudzovať intenzitu a dôsledok jednotlivých následkov a pristúpiť k určeniu výšky finančného odškodnenia s vysvetlením dôvodov, z ktorých pri určení výšky odškodnenia vychádzal. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení vyslovil názor, že súdom priznaná nemajetková ujma vo výške 5.000 eur je neprimeraná ujme, od ktorej žalobca nárok v tomto konaní odvodzuje a ktorý v celom rozsahu ani nepreukázal, pričom v danej veci je vzhľadom na závažnosť vzneseného obvinenia vo všeobecnosti základ nároku na priznanie nemajetkovej ujmy daný, ale žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote alebo v spoločenskom uplatnení. Zo žaloby žalobcu nie je zrejme, akými kritériami sa žalobca riadil pri vyčíslení nemajetkovej ujmy, pričom on sám v žalobe uviedol len to, že vykonaná väzba a hrozba vysokého trestu predstavuje negatívny zásah do psychického stavu a osobnej integrity, čiže už tento dôsledok spájal so samotnou väzbou, ktorú si zaviniel sám. Žalobca však v priebehu konania nepreukázal vplyv trestného stíhania na jeho psychickú stránku a už aj odvolací súd uviedol, že ani hrozba vysokého trestu, ktorý podľa súdu prvej inštancie prevyšuje aj to, že žalobca bol viackrát súdne trestaný, nie je postačujúcim dôvodom a nepreukazuje vplyv trestného stíhania na psychickú stránku žalobcu. Žalobca v tomto smere žiadne dôkazy nepredložil a ani nenavrhol a teda jednoznačným spôsobom nepreukázal, ako hrozba vysokého trestu vplývala na jeho osobu, pričom bolo potrebné rozlíšiť dôsledky tejto hrozby aj podľa toho, či zo sporného skutku bola obžalovaná osoba, ktorá nebola ešte súdne trestaná a žalobca, ktorý už v minulosti bol viackrát odsúdený a bolo potrebné porovnať a odôvodniť aj výšku priznanej ujmy s ohľadom na tieto zistené skutočnosti. Z obsahu spisu 2T/15/2016 súd zistil, že žalobca bol v minulosti už viackrát trestne stíhaný a odsúdený bol v 6 prípadoch a to väčšinou za majetkovú trestnú

činnosť. Už v r. 1995 bol odsúdený za krádež na podmienený trest odňatia slobody a následne v r. 1996 bol za vydieranie, poškodzovanie cudzej veci a poškodzovanie a ohrozovanie prevádzky všeobecne prospešného zariadenia odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody na 18 mesiacov v NVÚ pre mladistvých a rovnako bol odsúdený aj za krádež na nepodmienečný trest v trvaní 6 mesiacov. V r. 2001 bol žalobca odsúdený za lúpež a krádež na nepodmienečný trest odňatia slobody na 30 mesiacov v II. NVS, pričom v prípade lúpeže mu hrozil trest odňatia slobody v rozmedzí od 2 - 10 rokov. V r. 2009 bol žalobca odsúdený za spreneveru na podmienený trest odňatia slobody a v tomto prípade mu hrozil trest odňatia slobody v rozmedzí od 1 - 5 rokov a následne v r. 2012 bol odsúdený žalobca pre výtržníctvo na podmienený trest odňatia slobody a v tomto prípade mu hrozil trest odňatia slobody až 3 roky. Keďže pri rozhodovaní o nemajetkovej ujme je potrebné prihliadať aj na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, tak podľa názoru súdu s poukazom na predchádzajúcu minulosť žalobcu a skutočnosť, že bol viackrát súdne trestaný a že mu v jednom prípade hrozil trest odňatia slobody až na 10 rokov, je potrebné rozlíšiť vplyv nezákonného rozhodnutia na žalobcu oproti osobe, ktorá doposiaľ trestne stíhaná nebola a teda ak v prípade zločinu znásilnenia spáchaného na chránenej osobe, pre ktorý bola proti nemu vznesená obžaloba v konaní sp.zn. 2T/15/2016 mu hrozil trest odňatia slobody na 7 - 15 rokov, tak hrozba tohto trestu nemohla mať taký negatívny vplyv na žalobcu a jeho psychický stav, ako by to bolo v prípade osoby doposiaľ trestne nestíhanej. Samotný žalobca vo svojich výpovediach potvrdil, že sa ani tak neobával hrozby prípadného ďalšieho trestu vzhľadom na svoju predchádzajúcu minulosť, ale toho, že by malo ísť o trest za zločin znásilnenia spáchaného na maloletej osobe. Je pravdou, že v prípade tohto zločinu hrozil žalobcovi trest odňatia slobody na 7- 15 rokov, čo je podstatne viac ako predstavovali hrozby trestov za predchádzajúce trestné činy spáchané žalobcom, ale samotná hrozba vysokého trestu nie je postačujúca k tomu, aby súd prijal jednoznačný záver o negatívnom vplyve trestného stíhania na psychickú stránku žalobcu pokiaľ tento negatívny vplyv ničím iným nepreukázal a ako sám uviedol nebol nútený navštevovať odborného lekára - psychiatra. Pokiaľ ide o narušenie vzťahov so súrodencami prípadne ostatnou rodinou, tak žalobca v konaní nepreukázal tvrdenie, že príčinou prerušenia komunikácie s bratom a sestrou bolo jeho trestné stíhanie a toto jeho tvrdenie nebolo preukázané ani výpoveďami svedkov O. W. a N. W.. Žalobca prakticky ani nerozlíšil, či jednotlivé ujmy neboli dôsledkom toho, že bol vo väzbe, ktorú si sám zaviniel alebo sa týkali len samotného začatia trestného stíhania. Na základe výpovedí svedkov O. W. a N. W. súd mohol prakticky iba posudzovať ich vzťah k žalobcovi a prípadné narušenie tohto vzťahu so žalobcom v dôsledku trestného stíhania, pričom vychádzajúc z výpovede svedka O. W. jeho vzťah so žalobcom nebolo možné hodnotiť ako narušený, keďže svedok po oboznámení sa s obžalobou neveril, že žalobca spáchal zločin, pre ktorý bol obvinený a následne sa mu snažil pomáhať, či už finančne alebo návštevami a teda trestné stíhanie žalobcu nespôsobilo žalobcovi v jeho súkromnom živote vo vzťahu k bratovi O. také následky, ktoré by odôvodňovali úvahu súdu o možnom priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch. Narušenie vzťahov medzi žalobcom a dcérou N. W. v dôsledku trestného stíhania taktiež preukázané nebolo a z výpovede uvedenej svedkyne vyplýva iba to, že zaujala negatívny postoj k žalobcovi len v prvom momente, keď sa dozvedela o trestnom stíhaní a bola nahnevaná, že to všetko tajil, avšak následne sa tento ich vzťah normalizoval a aj žalobca potvrdil zlepšenie tohto vzťahu, i keď podľa neho je to hlavne kvôli peniazom, ktoré dával dcére. Narušenie vzťahov medzi žalobcom a ďalšími dvomi jeho súrodencami žiadnym spôsobom preukázané nebolo, pričom svedok O. W. vo svojej výpovedi uviedol, že žalobca už aj predtým nemal s bratom L. až taký vzťah. Rovnako v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť trestného stíhania žalobcu s tým, že sa môže stretávať s maloletým synom len v prítomnosti matky dieťaťa a nebolo preukázané ani jeho tvrdenie, že pre reakcie okolia nemohol zostať bývať v E. a musel si nájsť prácu v P., keďže v rámci konania bolo nesporne preukázané, že v P. pracoval aj pred začatím trestného stíhania a o prácu prišiel len v dôsledku vzatia do väzby, ktoré si zaviniel sám a po prepustení z väzby opätovne odišiel do P. pracovať a v súčasnej dobe tam aj býva. Z tohto nie je možné vyvodiť záver, že si žalobca musel nájsť prácu v P. a že nemohol zostať bývať v E., pričom na tieto jeho tvrdenia žiadne dôkazy nepredložil. Žalobca svoje tvrdenia, na základe ktorých sa domáhal priznania nemajetkovej ujmy nepodložil žiadnymi dôkazmi ani výpoveďami tých osôb, s ktorými mali byť vzťahy žalobcu narušené (bývalá družka, súrodenci, osoby z mesta, zamestnávateľia) a teda podľa názoru súdu žalobca nepreukázal zásah do integrity vymedzenej v § 17 ods. 3 písm. a/ - d/ zákona č. 514/2003 Z.z. a teda nepreukázal nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. I keď v danej veci vzhľadom na závažnosť vzneseného obvinenia by mal byť vo všeobecnosti základ nároku na priznanie nemajetkovej ujmy daný, tak žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote alebo v spoločenskom uplatnení a teda bolo jeho povinnosťou preukázať, aký vplyv malo samotné

trestné stíhanie a hrozba prípadného trestu na jeho osobu a aké závažné následky mu v dôsledku toho vznikli v súkromnom živote alebo spoločenskom uplatnení, avšak žalobca v tomto smere žiadne konkrétne dôkazy neprodukoval a teda ani základ nároku na priznanie nemajetkovej ujmy nepreukázal. Žalobca v samotnej žalobe ani v priebehu súdneho konania neuviedol, akými kritériami sa riadil pri vyčíslení nemajetkovej ujmy a teda podrobným spôsobom nešpecifikoval a nedokazoval jednotlivé následky, ktoré mu vznikli v súvislosti so začatím trestného stíhania a jeho pokračovaním a prečo si v prípade týchto následkov uplatňuje nemajetkovú ujmu práve vo výške 5.000 eur. Z týchto dôvodov súd nemohol ani posudzovať, či je možné žalobcovi priznať nemajetkovú ujmu v takej výške, ako požaduje a za ktoré konkrétne následky vzniknuté v súvislosti s trestným stíhaním. Bolo povinnosťou žalobcu v tomto smere produkovať dôkazy, z ktorých by bolo možné objektívne posúdiť závažnosť a rozsah následkov vzniknutých žalobcovi a primeranú výšku nemajetkovej ujmy za tieto spôsobené následky v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Z postoja samotného žalobcu v konaní po rozhodnutí odvolacieho súdu sa javí, že žalobca už rezignoval na ďalšie dokazovanie svojich nárokov a preto aj nezabezpečil účasť navrhnutých svedkov na pojednávaní a sám sa pojednávania nezúčastnil, pričom dôvod svojej neúčasti právnomu zástupcovi neoznámil a teda súd nemôže vlastnou iniciatívou nahrádzať procesnú pasivitu žalobcu a predvolávať svedkov, ktorých mal žalobca zabezpečiť a o predvolanie ktorých súd ani nežiadal. Z uvedených dôvodov súd návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne N. W., ktorá už v konaní vypočutá bola a výsluchom svedkyne Z. Z. zamietol.

23./ Záverom súd konštatuje, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal vzniknutú ujmu v súvislosti s trestným stíhaním, ktorá by mala negatívny vplyv na jeho osobu aj s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť tejto ujmy; závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote; závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v spoločenskom uplatnení, prípadne iné následky alebo ujmy neuvedené v ustanovení § 17 ods. 3 písm. a/ - d/ zákona č. 514/2003 Z.z. a preto súd žalobu žalobcu aj v časti uplatnenia nemajetkovej ujmy vo výške 5.000 eur s príslušenstvom zamietol.

24./ Žalobca v priebehu konania podaním zo dňa 09.11.2018 navrhol pripustenie zmeny žaloby a žiadal určiť, že vznesením obvinenia vyšetrovateľa a následným trestným stíhaním bolo zasiahnuté do jeho práva na ochranu osobnosti a to najmä do práva na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, pričom si tento nárok uplatnil s poukazom na § 13 ods. 1, 2 Obč. zákonníka napriek tomu, že v súdnom konaní už bol uplatnený nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 5.000 eur podľa § 17 ods. 2,3,4 zákona č. 514/2003 Z.z., pre priznanie ktorého nie je potrebné rozhodovať o porušení práva samostatným výrokom, ale postačí iba samotné konštatovanie porušenia práva súdom v procese rozhodovania o nároku na náhradu skutočnej škody a ušlého zisku. Zákon č. 514/2003 Z.z. je špeciálnym právnym predpisom upravujúcim zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a ako samostatný nárok, ktorý je možné uplatniť si v súdnom konaní podľa tohto zákona je aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a preto nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený podľa tohto zákona nie je možné posudzovať aj podľa § 13 ods. 1,2 OZ a kritérií uvedených v tomto právnom ustanovení. Zákon č. 514/2003 Z.z. podrobným a vyčerpávajúcim spôsobom upravuje spôsob a rozsah náhrady škody, ktorú je možné uplatniť si pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci (okrem toho aj zodpovednosť obce a vyššieho územného celku a predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu), ale nevyplýva z neho oprávnenie domáhať sa určenia právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d/ CSP, ktorou je aj určenie, že vznesením obvinenia a následným postupom orgánov činných v trestnom konaní a súdu bolo zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti. Zároveň zákon č. 514/2003 Z.z. vyčerpávajúcim spôsobom v § 4 určuje orgány konajúce v mene štátu vo veciach náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci. Z uvedených dôvodov nie je možné pripustiť zmenu žaloby tak, ako požadoval žalobca a to aj s poukazom na ustanovenie § 143 ods. 1 CSP, nakoľko výsledky doterajšieho dokazovania ako aj okruh účastníkov konania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, keďže žalobca si zmenu žaloby uplatnil úplne iný nárok nevyplývajúci zo zákona č. 514/2003 Z.z. a preto súd jeho návrh na pripustenie zmeny žaloby podľa podania zo dňa 09.11.2018 neakceptoval a zmenu žaloby nepripustil.

25./ O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci plný úspech náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaná náhradu trov konania nepožadovala a v súvislosti s týmto konaním jej žiadne trovy ani nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd Topoľčany.

Podľa §-u 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutie smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).